

INVANDRINGSKRITIKEN ÄR EN DEL AV ETT STÖRRE FENOMEN

Historien om den s.k. finländska invandringskritiken skulle kunna inledas med att parafrasera Linna: "I begynnelsen var Internet, bloggen och Jussi." Det kärr som Jussi Halla-aho dikade ut på nätet fr.o.m. 2005 var början på ett nytt kapitel i det finländska invandringsmotståndets historia. Visserligen kan självbeteckningen "invandringskritiker" ses som en taktiskt motiverad omskrivning för att undkomma den politiska och moraliska barlasten i beteckningar som främlingsfientlig och rasistisk, men den är trots det analytiskt användbar.

Text: Mats Wickström

D

en lätt klassföraktande stereotypen om den arbetslöse, utbildade och halv-koholiserade xenofoben vars främsta argument är att "de tar våra jobb och lever på socialbidrag" brukas fortfarande flitigt i offentligheten och den utslagne sitter säkert kvar på sin barstol ute i förorten, men han har förutom sin fosterländskhet inte mycket gemensamt med den högutbildade, påläste och nätbaserade aktivisten. Den moderna invandringskritikern har god koll på migrationsverkets statistik och skulle omformulera den utslagnes mening på följande vis: "vissa invandrare används för att pressa löner och andra invandrare lockas hit av vårt generösa socialsystem." I den här artikeln granskas invandringskritiken utgående från begreppsparet hot och försvar. Vad är det som bör försvaras och hur utgör invandringen ett hot mot detta? Den tämligen skissartade analysen baserar sig på en mångårig läsning av texter publicerade på nätet av dem som kallar sig själva för invandringskritiker, allt från korta repliker på tidningarnas debattsidor till längre inlägg gjorda på diverse bloggar och nätföra.

Eftersom invandringen är det ämne som huvudsakligen intresserar invandringskritikern kan han (det är oftast

fråga om en man) en hel del om allt från *Zones urbaines sensibles* i Frankrike till Muhammeds äktenskapshistoria. Han vet att det finns olika typer av invandrare och olika sätt att komma in i Finland. Politiker och andra journalister brukar, som en kritik av invandringskritiken, påpeka att invandringen till Finland inte är något monolitiskt fenomen. Invandringskritikern vet detta bättre än de flesta eftersom han

på den som vill förändra Finland för all framtid och inte på den som lyfter fram förändringens negativa aspekter.

Invandringskritiken i Finland är en del av en större rörelse i Väst som trots sina interna skillnader ser islam som ett reellt hot mot arvet från upplysningen. Den tilltagande islamiseringen av Västeuropa undergräver den sekulära offentligheten och de liberala rättigheter som upprätthåller den. Publi-

III

Den tes som förenar de flesta invandringskritiker oberoende av politisk färg är att det inte är möjligt att integrera stora mängder av humanitära invandrare, framförallt muslimer, från tredje världen i en modern välfärdsstat. Enligt invandringskritikerna har inte integrationen lyckats i något europeiskt land.

håller ett vakande öga på vilka som kommer, särskilt på vilka som ansöker om asyl och familjeåterförening. Det har varit en felbedömning från medias och politikernas sida att tro att invandringskritikern är totalt okunnig om migrationsrörelser, lagstiftning, integrationsproblem, islam osv. Ensidig är han förvisso ofta, men på den kritiken skulle han svara att bevisbördan ligger

ceringen av Muhammed-karikatyerna och dess inhemska efterspel hade en stor inverkan på den invandringskritiska rörelsen i Finland. Etablissemangets handlingar bekräftade att muslimerna åtnjöt statsmakternas särskilda skydd. Den nationalistiska organisationen Suomen Sisu publicerade nämligen karikatyrerna på sin hemsida, vilket ledde till att riksdagsman **Jari Vilén**

krävde att myndigheterna avlägsnade bilderna från nätet. Centralkriminalpolisen inledde en förundersökning, statsminister **Matti Vanhanen** bad å regeringens vägnar om ursäkt och president **Tarja Halonen** beklagade publiceringen. Inom den invandringskritiska rörelsen tolkades detta som tecken på en ny finlandiseringsprocess – Finland bugade nu inför Mekka såsom landet hade bugat inför Kreml. Att en gammal Sovjetapologet som Matti Vanhanen igen underkastade sig en främmande makt förstärkte endast bilden av islam som det nya hotet mot Väst. Muhammed-karikatyterna sågs som en del av ett större problemkomplex, nedtystandet av allt som inte var förenligt med bilden av det mångkulturella samhället som något berikande och progressivt. Invandringen ledde till en förvrängd verklighetsbeskrivning i media och bland politikerna, sanningen censurerades och de enda som insåg detta var de nyväckta invandringskritikerna. Det positiva var att Finland inte ännu var lika förljuget som Sverige, där förmörkningen var total och endast de som kunde se igenom det orwellianska nyspråket insåg situationens allvar. Barbarerna från Öst och Syd står vid porten redo att släcka upplysningens flamma och den kosmopolitiska eliten oroar sig för icke-existerande nazister bland den egna befolkningen.

Den nationella kampen är dock primär, Finland behöver inte falla även om andra europeiska länder gör det. För den klassiskt nationalistiska falangen är målet att bevara ett finskt Finland och därför motsätter den sig en invandring som inte kan förväntas bli absorberad in i det finska folket. Kommer Finland att förbli Finland om näringslivet får som det vill och 70 000 utlänningar strömmar in varje år fram till 2030, året då den snäva befolkningspyramiden är som mest topptung? Massinvandringen, utlänningarnas nativitet och mångkulturalism som värnar om nykomlingarnas särart är en explosiv kombination som slutligen skulle leda till att finnarna blir en minoritet i sitt eget land, Finis Finlandiae! Det som varken svenskar eller ryssar lyckats med försöker den förrädiska eliten åstadkomma genom sin vurm för allt icke-finskt. På en mer konkret nivå är det dock den finska välfärdstatens fortlevnad som invandringskritikerna oroar sig för. De flesta invandringskritiker tror varken på näringslivets prognoser om arbetskraftsbrist eller på den finska integrationspolitikens möjligheter att lyckas

när integrationspolitiken misslyckats i alla välfärdstater.

Många invandringskritiker uppger sig vara vänner av välfärdsstaten och bland de mer vänstersinnade är detta grunden för kritiken. Välfärdsstaten, vars statsskuld är historiskt hög, är skör och skall därför inte utsättas för den växande utgiftspost som den humanitära invandringen innebär. För de högersinnade är endast den humanitära invandringen ett problem just p.g.a. välfärdsstaten, som i sin universalism kommer att ge invandraren allt som den ger den behövande finländaren, vilket betyder höjt skattetryck och/eller sämre service för den skattebetalande finländaren. Däremot är arbetskraftsinvandring inte något som de högersinnade generellt motsätter sig, vilket flera av de vänstersinnade gör eftersom de ser arbetskraftsinvandringen som

ekonomiska resurser, men detta är bara en del av problemet. Välfärdssamhället undergrävs eftersom jämlikheten mellan medborgarna offras på invandringens och mångkulturalismens altare. I sina försök att skapa ett harmoniskt mångkulturellt samhälle kommer myndigheterna att blunda för invandrarnas primitiva kulturvanor som t.ex. förtrycket av kvinnor samtidigt som invandrarna i futila försök till integration gynnas i bostadsköer och i offentlig anställning. De finländare som inte har råd att fly kommer att bli en lokal minoritet i sitt eget land och får uppleva ökad kriminalitet och försämrade skolor. Invandringen leder alltså till ojämlikhet mellan finländare och till att den finländska nationen inte längre har makten över hela sitt territorium. Yttrandefriheten får stryka på foten när det alltmer desperata etablisemanget

På en mer konkret nivå är det dock den finska välfärdstatens fortlevnad som invandringskritikerna oroar sig för. De flesta invandringskritiker tror varken på näringslivets prognoser om arbetskraftsbrist eller på den finska integrationspolitikens möjligheter att lyckas när integrationspolitiken misslyckats i alla välfärdstater.

ett led i den nyliberala attacken på den nationellt förankrade arbetarrörelsens välfärdsbygge.

Den tes som förenar de flesta invandringskritiker oberoende av politisk färg är att det inte är möjligt att integrera stora mängder av humanitära invandrare, framförallt muslimer, från tredje världen i en modern välfärdsstat. Enligt invandringskritikerna har inte integrationen lyckats i något europeiskt land. Det som skiljer Finland från de länder som mottagit många invandrare är att den negativa utvecklingen fortfarande kan vändas för Finlands del, genom att ytterligare invandring förhindras. Den misslyckade integrationen leder obönhörligt till ghetton bebodda av en etnisk underklass. Underhållet och kontrollen av detta etnifierade trasproletariat tär på samhällets

försöker upprätthålla Potemkinkuliserna genom att tysta ner sanningssägare med rasistanklagelser i medierna och i domstolarna. Tyvärr kan detta leda till att mörkermän får reellt stöd hos förbittrade medborgare och plötsligt marscherar verkliga fascister på Finlands gator. Detta är invandringskritikernas framtidsscenario i ett nötskal. Massinvandring från tredje världen undergräver den nuvarande finländska välfärdsstaten och den ur ett historiskt och globalt perspektiv sårbara finländska nationen. Förfärdernas arv måste värnas i en tid av ekonomisk globalisering och påtvingad mångkulturalism som hotar den finska folkgemenskapens grundvalar. I motsats till invandringskritikerna i Sverige drömmer sig inte de finländska kritikerna tillbaka en efterkrigstida

guldålder, tvärtom. Invandringskritikerna är ofta väldigt historiemedvetna och de vill inte återvända till Kekkoslovakiens dystra tid av strukturomvandlingar och finlandisering. För många är fienden densamma som under VSB-åren, med den skillnaden att den röda intelligentsian har blivit en rödgrönliberal smörja som t o m lyckats pervertera bastioner som Samlingspartiet. Trots sina brister var i varje fall politikerna förr nationalister, förnuftiga män som inte hyste naiva föreställningar om världsförbättring likt dagens feminiserade politiker. Det egentliga hotet mot Finland är inte invandrarna, de gör endast vad som är i deras intresse, utan den elit som trots intressemotsättningen mellan invandrarna och finländarna driver på en liberal invandringspolitik. Det finländska folket, vant att lyda, måste för-

framtida generationernas välbefinnande och återupprättade respekten mellan könen. Invandringskritikerna tror dock i sin dystopism att detta kan ske först när mångkulturalismen drabbar kvinnan och kanske inte ens då, eftersom den akademiskt utbildade medelklasskvinnan inte lever i de mångkulturella områdena.

Invandringskritikerna ser inte dagens Finland som det perfekta samhället och det råder delade meningar om vad som felas det finländska samhället förutom den "huvudlösa" invandringspolitiken. Majoriteten av kritikerna torde inte vara rasister i den klassiska betydelsen av begreppet eftersom de accepterar en begränsad mängd invandrare som bebländar sig med folket. Den gode invandraren är den som inte ställer krav, inte framhåller sin annorlundahet, visar ödmjuk-

Majoriteten av kritikerna torde inte vara rasister i den klassiska betydelsen av begreppet eftersom de accepterar en begränsad mängd invandrare som bebländar sig med folket.

svaras mot sina egna herrar som inte längre har folkets bästa för ögonen.

Det är framförallt de blåögda finländska kvinnorna måste skyddas från sig själva och från sina ideologiskt drivna systrar i det politiska etablissemanget. Kvinnorna inser inte vilken fara de utsätter sig själva och sina döttrar för genom att stödja massinvandring; våldtäkter, islamistisk könsdiskriminering och otrygghet. Den kvinnliga godheten, empatin, är för tillfället missriktad p.g.a. feminismen och grön internationalism. Den vite heterosexulle mannen ses som roten till det onda när det egentligen är han som upprätthåller allt det som möjliggör kvinnans frihet. Drömscenariot för invandringskritikerna vore om den finländska kvinnan genomgick en fosterländsk väckelse, insåg sin roll i de

het och respekt gentemot sitt nya fosterland som hon dessutom håller högt. Hon behöver nödvändigtvis inte assimileras sig fullständigt, eftersom det är både omöjligt och inhumant. Hennes barn kan dock växa upp till finländare. Hon inser att i Finland lever man på majoritetens villkor och försöker dra sitt strå till den gemensamma stacken. Tatarerna och judarna är historiska exempel på goda invandrargrupper – integrerade och skötsamma (normala) finländare vars privata tro inte vårlar några problem. Finland skall förbli finländarnas land. General **Adolf Ehrnrooths** ord vägleder också den nya generationen av nätbaserade patrioter: "Finland är ett gott land. Det är det bästa för oss finländare. Det är värt att försvara och dess enda försvarare är finländarna själva." ■